

ဝေဒနာက္ခန္ဓာ အနတ္တ ဖြစ်ပုံ

ဝေဒနာ အနတ္တာ... ဝေဒနာ စ ဟိဒံ ဘိက္ခဝေ အတ္တာ အဘဝိဿ၊ နယိဒံ ဝေဒနာ အာဗာဓာယ သံဝတ္တယျ။ လဗ္ဘေထ စ ဝေဒနာယ ၊ ဧဝံ မေ ဝေဒနာ ဟောတု၊ ဧဝံ မေ ဝေဒနာ မာ အဟောသီ တိ။ ယသ္မာ စ ခေါ ဘိက္ခဝေ ဝေဒနာ အနတ္တာ၊ တသ္မာ ဝေဒနာ အာဗာဓာယ သံဝတ္တတိ။ န စ လဗ္ဘတိ ဝေဒနာယ ၊ ဧဝံ မေ ဝေဒနာ ဟောတု၊ ဧဝံ မေ ဝေဒနာ မာ အဟောသီ တိ။

ရဟန်းတို့ ခံစားမှုဝေဒနာသည် (အတွင်းသား အထည်ကိုယ်) အတ္တကောင် မဟုတ်၊ အတ္တကောင်ဟုတ်ပါမူ ဤခံစားမှုဝေဒနာသည် (မိမိအား) နှိပ်စက်ဖို့ ရာ မဖြစ်နိုင်လေရာ။ ထို့ပြင် ငါ၏ ဝေဒနာသည် ဒီလိုအကောင်းချည်း ဖြစ်ပါစေ၊ ဒီလို အဆိုးတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဝေဒနာ၌ စီမံခန့်ခွဲ၍လဲ ရလေရာ၏။

"Feeling (Vedana) is not soul. If feeling, monks, were soul, then this feeling would not lead to affliction, and one would be able to say, 'Let my feeling be thus. Let my feeling not be thus.'

Since feeling is not soul, it leads to affliction and no one can say, 'Let my feeling be thus. Let my feeling not be thus.'"

အမှန်ပြောသူ ငြင်းခုံရာ မရောက်

နာဟံ ဘိက္ခဝေ လောကေန ဝိဝဒါမိ၊ လောကောဝ မယာ ဝိဝဒတိ၊ န ဘိက္ခဝေ ဓမ္မဝါဒီ ကေနစိ လောကသ္မိံ ဝိဝဒတိ-တဲ့။

ဘိက္ခဝေ-ရဟန်းတို့၊ အဟံ-ငါဘုရားသည်၊ လောကေန-အများလူစုနှင့်၊ န ဝိဝဒါမိ-မငြင်းခုံပါ။ လောကောဝ- သစ္စကပရိပ္ပိဇံ ဥတ္တိယပရိပ္ပိဇံ (အံ၊ ၃၊ ၄၂) ဝေဒနသပရိပ္ပိဇံ အဿလာယနလုလင် ဥပါလိသုကြွယ်စသော အများလူစုက သာလျှင်၊ မယာ-ငါ ဘုရားနှင့်၊ ဝိဝဒတိ-ငြင်းခုံနေချေ၏။ ဘိက္ခဝေ-ရဟန်းတို့၊ ဓမ္မဝါဒီ-အမှန်ကို ပြောဆိုလေ့ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ လောကသ္မိံ-လူများစုထဲ၌၊ ကေနစိ-တစုံတယောက်နှင့်မျှ၊ န ဝိဝဒတိ-မငြင်းခုံပေ။ ဝါ-အမှန်ကို ပြောသော ကြောင့် ငြင်းခုံသည် မမည်ပေ-တဲ့။

ဒီစကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသာ မဟုတ်ဘူး၊ မည်သူမဆို ဘုရား၏ တရားတော်အမှန်ကို ဟောပြောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုလျှင် တဖက်သားက ငြင်းခုံနေလို့ ရှင်းလင်းပြောနေသော်လဲ ငြင်းခုံရာမရောက်ကြောင်း၊ မသိသူတို့အား အမှန်ကို သိနားလည်စေရန် ချီးမြှောက်ရာသာ ရောက်ကြောင်းများကို မှတ်ယူနိုင်ပါတယ်။